

pagaments. Acababa, així, aquella primera aventura, que demana un repàs més detingut.

Segons l'Associació de la Premsa de València, però, ells havien presentat una sol·licitud al Ministeri de Cultura un any abans, que fou denegada per la Secretaria General, per «falta de legislació al respecte».

Un any més tard, obria foc l'industrial Luis Suner, el portaveu del qual en aquest tema —mol lluny ja del pollastre congelat—, Pepe Palau, feia públic que, si el govern els autoritzava les emissions, TeleColor seria una realitat abans dels Mundials. El projecte incloïa unes instal·lacions megalomàniques a Alzira i un projecte ideològic en què destacava «la valencianía ante todo y por encima de todo». El permís, és clar, no hi arribà, però TeleColor esdevingué RàdioColor, amb una xarxa d'emissores per tot el país —més Eivissa— i més de vuit milions calculats en pèrdues mensuals.

Hi ha hagut, però, més projectes. Televisions privades locals a Llombai, Vinaròs, Beneixama, Torrevella... Repetidors de la TV3 al nord del país i a Sueca. I anècdotes: un veí del Campello, que veu la televisió soviètica —¿quina de les quatre mil emissores en actiu?, un vídeo comunitari, del secretari d'AP de València, ja precintat, que emetia des del centre de València. I, a més, milers de valencians que s'instal·len antenes per captar la TV3 del Principat, un congrés a celebrar a Sevilla de simpatitzants de les televisions privades, les emissores locals a Catalunya, la televisió per satèl·lit a Mallorca... És l'assalt al monopoli, que només espera el reconeixement legal. ■

/ Carles Francesc

Valvipri, la història qüestionable

Dissabte passat, als acords de l'himno regional, plegava «oficialment» la primera televisió privada del País Valencià. Un invent de curt finançament que ha avalotat una audiència potencial de més d'un milió d'espectadors. El tancament no ha estat cosa de Govern Civil, sinó arran de les denúncies presentades al jutjat per representants del sector del vídeo, potser el més perjudicat de la història. Que acaba de començar, però.

Jeroni CASTELLO
i Vicent PARTAL

El 17 de febrer denguany, començaven les proves de Valvipri —Valenciana del Vídeo Privado, S.L.—. Aquest mes d'abril, la nova emissora ha assolit un auge i un ressò públic que ha desconcertat experts en el tema i autoritats polítiques.

Valvipri ha emès regularment més de dues setmanes, però ha estat durant els últims deu dies que ha adquirit una difusió qualificada pels mitjans oficials com a «sorprenent». La fórmula, però, és ben fàcil: un radi d'acció que incloïa la ciutat de València; després, l'emissió d'algunes pel·lícules

—en hores punta d'audiència— de títols ben significatius, com ara *El muro*, de Pink Floyd, i, finalment, l'ensopidora programació de TVE, que, malgrat, les intencions inicials de Calvino, ni tan sols s'ha acostat al desig d'elevat mínimament «els nivells tècnics, culturals i estètics dels programes».

La màxima expectació arribà a València la nit de dijous 23, quan s'havia escampat la notícia que Valvipri emetria *La historia interminable*. Aquesta possibilitat que no quallà marcà el punt àlgid d'audiència i, no cal dir-ho, d'infidelitat a la programació estatal. Era, també, ja, la història de Valvipri.

«Un entusiasta del vídeo»

Manuel Cercós, el promotor i responsable de l'emissora —«només un tècnic i entusiasta del vídeo», segons les seues declaracions—, assessorat, això sí, per distints especialistes jurídics i tècnics engrescats en l'«aventura», insistia que la idea era exclusivament seua, i que no servia de cobertura a ningú. Després de pensar-s'ho bé, havia trobat uns amics —«també del món del vídeo»— els quals li havien prestat els set milions inicials que necessitava per al projecte. «Com que potser no els podré tornar —ens comentava—, els he fet entrar a Valvipri,

S.L., i, així, compartirem les pèrdues o els guanys».

El 20 de maig, Cercós rebia en el seu domicili una notificació de Govern Civil per a «presentar al·legacions per una situació no legal». En aquell moment, els seus assessors —Francesc Davon, Manuel Crespo i Francisco García— es van posar a treballar. En una reunió de premsa, el governador civil de València i delegat del govern central a la comunitat autònoma, Eugenio Burriel, manifestava sorpresa, perquè «no havíem previst que el tema saltàs a la premsa». I hi afegia «no crec que tot això siga cosa d'aficionats... parlen de milions... darrere, ha d'haver-hi necessàriament uns interessos...»

Doncs sí, el tema va saltar, del tot, a la premsa. Cercós, en una carta dirigida als mitjans de comunicació i reproduïda íntegrament per *Las Provincias* —que fins aquell moment havia guardat un estrany silenci distanciat—, envoltat d'un cert populisme victimista, parlava del tema amb aquest to: «Com que vinc d'una família humil i vaig començar des del no-res, sé quin és el sistema de vida de tota família senzilla... tinc un grup de tècnics lluitant desesperadament perquè no em tanquen i tiren per terra tots els meus somnis.»

Amb una antena de tretze metres, un sistema de transmissió del tot bàsic i una ingenuïtat que tira de tots, Manuel Cercós ha aconseguit de fer trontollar l'audiència de la tot-poderosa TVE. I també s'ha guanyat l'adhesió i el suport incondicionals de milers de valencians, alguns dels quals, fins i tot, es van traslladar al Vedat de Torrent —localitat pròxima a València, des d'on

emetia— dissabte, dia del tancament, per solidaritzar-s'hi.

A partir de les provatures d'aquest especialista en electrònica, la «broma» inicial esdevingué un muntatge ben seriós. Les pel·lícules de Valvipri han fet

rar-los el material de vídeo, arran de la querella interposada per representants d'aquest sector. Francesc Davon ens havia comentat, també, dies abans, «els videoclubs protesten, però, quan comença el tema vídeo, també ho

El mateix Manuel Cercós ens comentava: «He parlat amb algunes productores i m'han dit que ací a Espanya no tenen competències per a concedir els drets de cara a una difusió massiva dels seus films». Mentre la pantalla

/ Carles Francesc

«Volem emetre producció pròpia, de tots tipus»

que gran part de la ciutat de València connecte «el tercer canal», que no ha estat, precisament, l'autònom que es proposa el conseller Blasco.

Després d'arribar la notificació del Govern Civil, Francesc Davon —un dels assessors— ens comentà que podien esperar la Llei d'Ordenació de les Comunicacions, perquè «per ara, això és només un paper, judicialment no és res, mentre no es publiqui en el *BOE*. A més, aquesta llei no diu res sobre la televisió privada. Mentre aquesta arribe, ben bé podrien passar dos anys».

Sobre la propietat

I no va ser Eugenio Burriel el qui, dissabte 25, precintà l'emissora, sinó el Jutjat d'Instrucció 14 de València, que va clausu-

van fer els empresaris del cinema. Pel que fa al permís legal per a reproduir vídeos, el dret de la propietat intel·lectual, això és tota una altra història. La presumpció d'innocència és un dret constitucional, i qui puga fer-ho que demostre que hem comés alguna infracció».

«Sobre la propietat i els drets de les cintes que ha passat Valvipri —continua Davon—, no vull comentar res. En tot aquest tema, la darrera paraula, la tenen els tribunals. Hem d'acostumar-nos al fet que anar als tribunals no és perillós ni roï. Això no ens preocupa. És el nostre treball. Si el qui ens tanca és el governador, estem disposats en aquest tema ha arribar on calga, al Tribunal Constitucional i, fins i tot, al dels Drets Humans, que és a Estrasburg».

d'una de les televisions de l'estudi improvisat mostrava la frase «prohibida l'exhibició en locals públics d'aquesta pel·lícula», Cercós insistia que ell volia buscar una fórmula conciliatòria. «Estic en període de proves i, a més, aquests films, els he comprats a nom d'un videoclub, i m'han costat més de vuit mil pessetes cadascun, no la quantitat que em podien haver costat si els hagués llogats en qualsevol establiment. Tenim previst, a la llarga, arribar a solucions amb les productores, i començar a emetre producció pròpia, de tot tipus».

Més de dues-centes denúncies de videoclubs, distribuïdores i productores a València van accelerar el tancament de l'emissora. En aquest cas, doncs, no ha estat Govern Civil, que

encara havia d'esperar fins el divendres d'aquesta mateixa setmana perquè els responsables de Valvipri li contestassen si tenien permís o no per a emetre. Si Valvipri torna a emetre periòdicament amb material propi, encara que el ressò es reduirà del tot, el governador haurà de tirar avant.

Valvipri, S. L.

Valvipri es va constituir com una societat limitada dimarts, dia 21, d'aquest mateix mes, amb una llicència fiscal que els costà 8.640 pessetes, i uns fins empresarials que englobaven «la transmissió d'imatge i so, amb publicitat o sense, i notícies de tota mena». Formen la societat cinc socis, els noms dels quals no s'han fet públics en cap moment.

Alguns dies més tard en-

viaven dues notes a Govern Civil de València. L'una, sol·licitant la concessió de freqüència per a emetre. L'altra, notificant-li que Valvipri treballava en període de proves. «I és que —comentaven els assessors jurídics de l'empresa— sabem que podem emetre, però no sabem on hem de dirigir-nos per legalitzar la nostra situació, perquè no hi ha cap legislació que ho indique encara».

Valvipri ha sabut somoure els fonaments de la comunicació per imatge a València. Amb set milions de pessetes. Uns altres s'ho miraran, això, amb sorpresa. Luis Suner no es va llançar a fer-ho; controlava un volum de negoci massa elevat, i per algun costat hauria pogut penedir-se'n. Manuel Cercós, sol o amb algú al darrere, sense res a

les mans, ha destapat la caixa.

Mentre *Las Provincias*, ben interessada en la concessió de les emissores privades, aprofitava l'últim dia per atacar «los forzamientos de la televisión estatal, que cada día se asemejan más a los «lavados de cerebro» de tristes y conocidos aparatos propagandísticos de otros estados», alguns sector polítics i socials —inclosos PSOE i l'oposició popular— comencen ja a córrer per preparar la possibilitat de les previsible televisions locals.

Mentrestant, un altre mitjà informatiu ha qualificat els responsables de la iniciativa com a «indeseable pandilla de estafadores». Potser. El fenomen, però, és més complex. Mentre la televisió autonòmica no arriba —ni arriba-

rà—, el missatge populista de l'impulsor de Valvipri —«la TV que els valencians volem veure, al nostre gust, sobre les nostres penes i alegries, sobre els nostres fracassos i triumps; senzillament, sobre nosaltres»— ha quallat en una audiència que ha pillat el gust a l'«altre» botó, que ha donat una resposta increïble quan se'ls ha ofert una alternativa, amb poca traça i primària, si volem.

Els responsables de Valvipri van fer saber a EL TEMPS, dies arrere, que, en últim cas, tenien previst de continuar emetent, amb produccions pròpies o amb vídeos de nou, però no indicaren com fer-ho. La primera emissora privada de fet, al nostre país, semblava pelgar dissabte passat als acords de l'*himno regional*, però encara fa parlar.

edifici

PROEL

PORT SAPLAYA

**VIVENDES PLATJA de DOS I TRES
DORMITORIS des de 3.522.200ptes**
 • preu total • mínima entrada
 • finançament fins a vint anys

VALENCIA 4.5 Km AUTOPISTA BARCELONA PORT SAPLAYA

PLA PARCIAL APROVAT PER O. M. 21-1-76

S.A. Platja d'Alboraià (SAPLAYA). Informació i vendes: FICSA, Pau 11. Tels. 3323402/3/4, de 9'30 a 2 i de 4'30 a 8. Dissabtes, només matins. I a SAPLAYA. Autopista València Barcelona, km 4'5. Tel. 3713611. De 10 a 2 i de 4 a 8 de la vesprada (dissabtes, diumenges i festius inclosos).